

Arrest

nr. 176 701 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN in opvolging van advocaat S. DEMEERSSEMAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 maart 2016.

1.3. Op 18 mei 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 mei 2016 aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitisch moslim, van Arabische origine, te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u van uw geboorte tot uw vertrek in de wijk Al-Salhiya woonde. U studeerde voor laborant aan de universiteit Medinat al-Tob, waar u aan uw tweede studiejaar bezig was. Door uw vertrek uit Irak kon u uw studies echter niet afmaken.

Op 31 juli 2015 kwamen twee gewapende en volledig in het zwart geklede mannen naar u thuis, u had direct het vermoeden dat zij van de militie 'Asaib Ahl al-Haqq' waren. Zij begonnen de kamers van het huis te doorzoeken en stelden verschillende vragen, onder meer over de verblijfplaats van uw vader. Ook vroegen ze u om lid te worden van Asaib Ahl al-Haqq en met hen mee te gaan vechten in Tikrit, tegen 'Daesh' (IS). U weigerde mee te gaan vechten en zei dat u student was, geen soldaat. Nadat de twee mannen, na één of twee uur, uw woning hadden verlaten, belde u onmiddellijk naar uw oom F.(...) F.(...). U heeft hem verteld wat er was gebeurd en de dagen daarop heeft u nog meermaals met hem afgesproken om met elkaar over de gebeurtenis te spreken. Uw oom gaf u de raad om zo rap mogelijk te vertrekken, wat u ook deed. Op 3 augustus vertrok u vanuit Bagdad naar Erbil, Noord-Irak. Op 4 augustus 2015 verliet u Irak en ging u met de auto van Erbil naar Turkije. Van daar reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland in België aan te komen. U kwam hier aan op 14 augustus 2015 en op 17 augustus diende u een asielaanvraag in.

In september 2015 had u telefonisch contact met uw moeder. Uw moeder wist u te vertellen dat dezelfde twee personen nogmaals langsgekomen waren om te vragen naar u, uw moeder had tegen hen echter gezegd dat u in het buitenland zat om te studeren.

Omdat uw vader, A.(...)-M.(...) S.(...) F.(...) S.(...) (OV 8.086.499 en CG 15/16366), reeds eerder was bedreigd door de milities had hij Irak al eerder verlaten en was hij naar België gereisd, waar hij op 2 juli 2015 een asielaanvraag indiende en waar u hem naderhand vervoegde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, een certificaat van uw middelbare school, uw diploma van de middelbare school, een uittreksel uit het rijksregister, uw paspoort en een bewijs van uw DHL-verzending.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U haalt als reden voor uw vertrek enkel het bezoek van twee militieleden van Asaib Ahl al-Haqq en hun oproep om met hen mee te gaan vechten tegen Daesh aan. Het is echter juist in de context van deze rekrutering door Asaib Ahl al-Haqq dat er vragen rijzen bij uw asielrelaas. Niet alleen is het zeer onwaarschijnlijk dat een soenniet gedwongen zou worden om mee te gaan vechten met een uitgesproken sjiitische militie als Asaib Ahl al-Haqq, daarnaast zijn uw verklaringen ook ongeloofwaardig aangezien zij niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is toegevoegd (zie blauwe map). U verklaarde immers dat u uw land verlaten heeft omdat u gedwongen werd om met Asaib Ahl al-Haqq, een deel van de sjiitische strijdkrachten 'Hashd al-Shaabi', in Tikrit mee te gaan vechten tegen Daesh (CGVS, pg. 19). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de verschillende sjiitische milities uitsluitend uit vrijwilligers bestaan en dat er vanwege het aanzienlijke loon dat sjiitische militieleden uitbetaald krijgen er meer dan genoeg kandidaatmilitieleden zijn. Ook blijkt dat de deelname van soennitische moslims aan de Hashd al-Shaabi mogelijk is maar op volstrekt vrijwillige basis verloopt. Van gedwongen rekrutering door sjiitische milities is dan ook geenszins sprake (zie "COI Focus Irak: Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi", toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier CGVS). Uw bewering dat u gedwongen zou worden om mee te gaan vechten met Asaib Ahl al-Haqq is bijgevolg bijzonder onwaarschijnlijk, laat staan dat u als soenniet gedwongen zou worden om de wapens op te nemen namens een sjiitische militie.

Daarbij komt dat u zelf geen idee heeft waarom de militieleden u zouden willen rekruteren, maar u wel het vermoeden heeft dat zij dit eventueel deden om wraak te nemen op uw vader (CGVS, pg. 13 en 15). Nochtans kan u deze these niet verder toelichten. U weet echter niet waarom ze wraak op uw vader zouden willen nemen en gevraagd naar wat uw vader allemaal tegen u gezegd heeft over zijn probleem geraakt u niet verder dan het volgende: "ze kwamen naar mij omdat zij willen dat ik mij bij hen aansluit en de verantwoordelijkheid neem van heel de 'sarriya'". Wanneer u de kans gegeven wordt om meer te vertellen over het probleem van uw vader, blijft u erbij dat dit het enige is wat hij tegen u gezegd heeft (CGVS, pg. 15). Het is echter allesbehalve overtuigend dat, hoewel u en uw vader allebei in België een asielaanvraag ingediend hebben om gelijkaardige redenen en jullie al verschillende maanden samenwonen in België, u hier niet meer met uw vader over gesproken zou hebben, gelet op het belang

hiervan in het kader van jullie beider asielaanvraag. Hierbij dient bovendien opgemerkt te worden dat ook het asielrelaas van uw vader door het CGVS niet geloofwaardig geacht werd (zie beslissing vader, A.(...)-M.(...), S.(...) F.(...) S.(...), OV 8.086.499 en CGV: 15/16366). Bovenstaande bevindingen doen bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er een discrepantie valt op te merken tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 22 december 2015) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst beweerde dat u door hun zwarte kledij en badge wist dat de twee gewapende mannen tot één van de sjiiitische militieën behoorden (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), rept u tijdens het gehoor op het CGVS met geen woord over deze badge en verklaarde u meermaals dat zij enkel zwarte kledij droegen en een pet hadden, niets anders (CGVS, pg. 13 en 17). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen over de badge, ontkent u dit. Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat de medewerker van de DVZ dit zou noteren indien u dit niet gezegd zou hebben. Daarenboven is het ook opmerkelijk dat u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde dat u tegen de militieleden zei dat uw vader in Erbil, Noord-Irak, was voor een kankerbehandeling (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS verklaart dat uw vader naar het buitenland ging voor een behandeling. Hiermee geconfronteerd beweert u met 'buitenland' buiten Bagdad te bedoelen (CGVS, pg. 12). De verklaringen die u na bovengenoemde confrontaties aflegde waren echter niet van die aard dat zij uw geloofwaardigheid konden herstellen, wel integendeel.

Voorts zijn uw verklaringen zeer summier en uiterst beknopt. Op de uitnodiging om uw verhaal te doen en de redenen aan te geven waarom u uw land van herkomst verlaten heeft, beperkt u zich tot een korte reconstructie van de feiten (CGVS, pg. 10). Ook wanneer bijkomende vragen worden gesteld, blijven uw antwoorden kort en vaak weinigzeggend. Zo haalt u bijvoorbeeld aan dat de inval van de twee gewapende mannen in totaal één of twee uur geduurd zou hebben. Wanneer u gevraagd wordt om te duiden wat zij in die tijd allemaal gedaan en gezegd hebben geraakt u echter niet verder dan enkele zinnen. Zelfs wanneer u daarna de kans krijgt om er meer over te vertellen blijven uw antwoorden uiterst beknopt (CGVS, pg. 12-13). Hoewel u meermaals de kans krijgt om het woord te nemen en in details te vertellen over uw problemen, beperkt u zich telkens tot de absolute essentie. Van iemand die zijn land, familie en vrienden achtergelaten heeft, kan echter verwacht worden dat hij spontaan, doorleefd én met zin voor detail kan vertellen over de problemen die de aanleiding vormden voor zijn vertrek. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt nogmaals de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder verklaarde u dat de militieleden in september 2015 nogmaals langsgekomen waren bij uw moeder in Bagdad, om naar u te vragen. Op deze éénmalige gebeurtenis na hoorden u en uw familie sinds uw vertrek uit Irak op 4 augustus 2015 echter niets meer van de personen die u bedreigden (CGVS, pg. 19). Nochtans wisten zij waar u woonde. Dat zij ondanks hun eisen geen pogingen meer hebben ondernomen om u terug te vinden of bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees maar doet tevens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. Bovenstaande conclusie lijkt bevestigd te worden doordat u zelf aanhaalt dat de militieleden u enkel en alleen gevraagd hadden om mee te gaan vechten, dat ze nooit verdere stappen zouden ondernomen hebben, dat u zelf niet weet of u persoonlijk gevisieerd wordt en dat u ook geen inschatting kan maken van wat er met u zou gebeuren bij een eventuele terugkeer naar Irak (CGVS, pg. 19-20).

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw documenten tonen enkel uw identiteit, nationaliteit en studies aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele

veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel,

en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot merkt het CGVS op dat ook in hoofde van uw vader, A.(...)-M.(...) S.(...) F.(...) S.(...) (OV 8.086.499 en CG 15/16366), een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Vooreerst wenst verzoeker de omstandigheden te schetsen waarin hij de afgelopen jaren leefde in de Iraakse hoofdstad Bagdad. Hij benadrukt dat hij sinds de val van het regime in 2003 en zeker sinds de sektarische burgeroorlog in de periode 2006-2007 geen normaal leven meer heeft kunnen leiden. Het overgrote deel van zijn jeugd ging hij enkel buitenshuis om naar school te gaan. Door de aanhoudende terreur was zelfs naar school gaan een risicovolle activiteit. Gelet op de vele aanslagen, ontploffingen, ontvoeringen, moorden... bleef verzoeker voor het overige binnen. Geen enkele hobby was het waard om het risico te nemen om buitenshuis te gaan. Verzoeker had naar eigen zeggen geen vrijheid en was als een gevangene in zijn eigen huis. Sinds 2014 is de situatie voor verzoeker nog verslechterd. Enerzijds kreeg hij problemen op zijn nieuwe school, anderzijds vreesde hij voortdurend dat de militie Assaab Ahel Al-Haq zou ontdekken dat hij soenniet is. Die sjiiitische militie is immers erg racistisch en deinst niet terug voor sektarisch geweld ten aanzien van soennieten. Aangezien verzoeker op school niet deelnam aan de religieuze praktijken verbonden aan het sjiiitische geloof en aangezien er persoonlijke vragen werden gesteld, wisten de medestudenten en de leerkrachten dat hij een soenniet is. Dit had tot gevolg dat verzoeker op school slechts twee vrienden had die hij vertrouwde. Met de andere medestudenten had hij geen contact. Verzoeker werd genegeerd omwille van zijn soennitische origine. Ook de leraars behandelden hem anders. Verzoeker veronderstelt dat de sjiiitische militie Assaab Ahel Al-Haq ervan uitgaat dat zij sjiieten waren. Enerzijds omdat zijn vader zich gedroeg als een sjiiet zodat de sjiieten in de wijk Al-Salhiya hem zouden mogen. Anderzijds kwam verzoeker erg zelden buiten zodat hijzelf eigenlijk geen contact had met hen. Maar sinds de sjiiitische militie Assaab Ahel Al-Haq een bureau heeft in de wijk Al-Salhiya worden regelmatige controles van de huizen uitgevoerd. Verzoeker stelt deze controles te vrezen. Als Assaab Ahel Al-Haq te weten komt dat hij soenniet is, dan volgt er sowieso verbaal en fysiek geweld, aldus verzoeker, die vraagt om hieromtrent opnieuw gehoord te worden zodat het Commissariaat-generaal begrijpt hoe hij de afgelopen jaren zijn leven heeft moeten leiden en hoe dit hem heeft getekend.

Daarnaast wenst verzoeker op te merken dat hij absoluut geen goede relatie heeft met zijn vader. Enkel en alleen omwille van het feit dat zij vader en zoon zijn, werd verzoeker bij aankomst in België toegewezen aan het opvangcentrum in Langemark-Poelkapelle, waar zijn vader reeds verbleef, om vervolgens samen te worden toegewezen aan een sociale woning in La Louvière. Maar van samenleven

is volgens verzoeker geen sprake. Verzoeker spreekt naar eigen zeggen niet tegen zijn vader en hij komt zijn kamer niet uit, behalve om eten klaar te maken of voor zijn persoonlijke hygiëne. Verzoeker weet dat zijn vader problemen heeft gehad in Irak en dat hij ten gevolge van gebeurtenissen in zijn verleden lijdt aan PTSD. De psychologische problemen van zijn vader maken het voor verzoeker moeilijk om zijn vader te begrijpen, om een (goed) gesprek met hem te hebben, om met hem samen te leven. Rekening houdend met het gegeven dat hij geen (goede) relatie heeft met zijn vader en hij al maandenlang niet meer tegen hem spreekt, acht verzoeker de opmerking in de bestreden beslissing *“Het is echter allesbehalve overtuigend dat, hoewel u en uw vader allebei in België een asielaanvraag ingediend hebben om gelijkaardige redenen en jullie al verschillende maanden samenwonen in België, u hier niet meer met uw vader over gesproken zou hebben, gelet op het belang hiervan in het kader van jullie beider asielaanvraag.”* ongegrond. Verzoeker vraagt om hieromtrent te worden gehoord zodat het Commissariaat-generaal een duidelijk beeld krijgt over de vader-zoon relatie en begrijpt dat het voor hem onmogelijk is om met zijn vader te praten.

Waar in de bestreden beslissing wordt geargumenteed dat het niet geloofwaardig zou zijn dat er gepoogd werd om verzoeker gedwongen te rekruteren bij de militie Assaeb Ahel Al-Haq omdat dit niet in overeenstemming zou zijn met ‘gekende feiten’ over de rekruteringsmethodes van de sjiitische milities, stelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal de bal mislaat. Hij betoogt dat het Commissariaat-generaal zijn relaas uit de specifieke context – het sektarische geweld ten aanzien van soennieten – trekt en daarenboven het feit miskent dat een individueel probleem niet noodzakelijkerwijs dient aan te sluiten bij de ‘gekende feiten’. Verzoeker benadrukt dat zijn relaas kadert in het sektarische geweld uitgaande van de sjiitische militie Assaeb Ahel Al-Haq ten aanzien van soennieten en dat zijn relaas niet kan geclassificeerd worden onder de noemer ‘gedwongen rekrutering’. Hij verduidelijkt dat de gewapende mannen hem hebben gezegd dat van hem verwacht mag worden dat hij zijn land verdedigt en dat hij naar Tikrit gaat om te vechten. Maar op dit moment was er geen sprake van gedwongen rekrutering, aldus verzoeker, die toelicht dat hem eenvoudigweg werd meegedeeld welke verwachting zij hebben ten aanzien van jongemannen. Toen verzoeker weigerde werd hem geantwoord: *‘elk persoon moet zijn land verdedigen, iedereen moet zijn land verdedigen’* (gehoor pagina 14) of ook *‘je moet vechten zoals iedereen, elk moet zijn land verdedigen’* (gehoor pagina 15). Aan de vraag om mee te gaan vechten, was ook geen dreigement gekoppeld. Verzoeker herhaalt dat zijn problemen geplaatst dienen te worden in de context van het sektarisch geweld tegen de soennieten. Hij citeert uit de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 31 maart 2016 en werpt op dat het sektarisch geweld ten aanzien van soennieten in Bagdad niet kan ontkend worden. Dat het incident kadert in het sektarisch geweld ten aanzien van soennieten, blijkt volgens verzoeker bovendien uit een interview met de eerste minister van Irak dd. 26 mei 2016, waarin deze stelt dat er momenteel in Bagdad een 100-tal groepen bestaan die beweren een onderdeel van Al Hashed Al Shaabi te zijn terwijl dat ze het niet zijn. Deze milities willen een burgeroorlog tussen soennieten en sjiieten ontketen. Het zijn criminelen die mensen ontvoeren, mishandelen en vermoorden, aldus verzoeker, die meent dat deze informatie aantoont dat de beoordeling van het Commissariaat-generaal op manifeste wijze tekort schiet.

Voorts acht verzoeker het onredelijk dat het Commissariaat-generaal zich in de bestreden beslissing steunt op vermeende tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen, aangezien hem niet de gelegenheid werd gegeven om hetgeen genoteerd werd in de vragenlijst te controleren en te corrigeren. Hij wijst er in dit verband op dat hij bij aanvang van het eerste gehoor door het Commissariaat-generaal heeft aangegeven dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem niet werden voorgelezen.

Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou verklaard hebben dat hij aan de hand van een badge wist dat de twee gewapende mannen tot één van de sjiitische milities behoorden, terwijl hij tijdens het gehoor met geen woord repte over deze badge, verduidelijkt verzoeker dat hij, op het ogenblik dat de twee gewapende mannen bij hem thuis hebben aangeklopt, hun identificatiebadge heeft gevraagd. Verzoeker wilde naar eigen zeggen een badge zien teneinde te begrijpen wie ze waren en wat ze kwamen doen. Zijn vraag leidde evenwel tot een discussie met de twee gewapende mannen. Het gevolg was niet dat ze de badge hebben getoond, doch wel dat de controle bij hen thuis verder ging dan een normale controle: ze stelden meer vragen, doorzochten het huis grondiger. Het was dus niet aan de hand van de badge, doch wel op basis van de discussie die ontstond na de vraag tot het zien van een badge dat verzoeker vermoedde dat de twee gewapende mannen van Assaeb Ahel Al-Haq waren. Verzoeker meent dat hetgeen hij over de badge heeft verklaard bij de Dienst Vreemdelingenzaken ofwel verkeerd werd begrepen door de tolk, ofwel verkeerd werd geïnterpreteerd door de ambtenaar.

Daarnaast meent het Commissariaat-generaal een tegenstrijdigheid te kunnen weerhouden over het door verzoeker gegeven antwoord op de vraag van de twee gewapende mannen over de actuele

verblijfplaats van zijn vader. Het correcte en meest precieze antwoord op deze vraag is dat zijn vader in Erbil, Noord-Irak, verbleef voor een kankerbehandeling. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker een meer precies antwoord gegeven dan bij het Commissariaat-generaal, waar hij aangaf de vraag van de twee gewapende mannen te hebben beantwoord met 'buiten Bagdad'. Verzoeker ontkent dat hij tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal 'het buitenland' zou gezegd hebben. Wat er ook van zij, indien hij 'het buitenland' zou gezegd hebben, *quod non*, benadrukt verzoeker dat Noord-Irak, Koerdistan, met een andere cultuur, een andere taal, zo goed als het buitenland kan beschouwd worden, dat Koerdistan alleen nog om politieke redenen deel van Irak is en dat Arabische Irakezen Koerdistan beschouwen als 'het buitenland' (om daar te verblijven hebben Arabische Irakezen bijvoorbeeld een verblijfsvergunning nodig).

In zoverre hem nog wordt verweten slechts summiere en beknopte verklaringen te hebben afgelegd, werpt verzoeker op dat hij tijdens het gehoor niet het gevoel had dat hij tekortschoot in zijn antwoorden. Op geen enkel ogenblik werd hem tijdens het gehoor meegedeeld dat hij meer details diende te geven. Bij iedere bijkomende vraag die aan hem gesteld werd, heeft hij immers bijkomende details gegeven. Daarnaast wijst verzoeker erop dat hij niets kan verzinnen. Hij benadrukt dat de gewapende mannen veel tijd genomen hebben om het huis te doorzoeken, dat hij, zijn moeder en zijn zus tijdens die zoektocht verweesd achterbleven in de huiskamer en dat zij, gezien de omstandigheden, erg bang waren. Volgens verzoeker beeldt het Commissariaat-generaal zich een andere voorstelling van de feiten in dan wat in werkelijkheid gebeurd is. Als er niet veel meer gezegd werd of gedaan werd, kan verzoeker ook niet meer informatie geven. Hij meent dan ook dat hem geen vaagheid ten laste kan worden gelegd.

Tot slot betwist verzoeker nadrukkelijk de stelling dat zijn vrees tot op heden niet meer actueel zou zijn. Op het ogenblik dat de militieleden in september 2015 nogmaals zijn langsgekomen, werd expliciet naar hem gevraagd. Zijn moeder heeft hen geantwoord dat hij naar het buitenland was vertrokken om te gaan studeren. Met dit antwoord hadden de leden van de sjiiitische militie voldoende informatie: verzoeker was vertrokken vanuit de wijk en hun missie – het verjagen van een soenniet – was geslaagd. Aangezien het doel van de sjiiitische militie bereikt was, is het evident dat zij niet meer zijn teruggekeerd naar de woning waar zijn moeder en zus nog steeds wonen, aldus verzoeker.

Verzoeker herhaalt dat hij de sjiiitische milities, dan wel personen die zich voordoen als leden van Al Hashed Al Shaabi, vreest, dat talrijke personen die zich voordoen als leden van Al Hashed Al Shaabi zich schuldig maken aan sektarisch geweld ten aanzien van soennieten en dat ook de sjiiitische milities niet terugdeinzen voor sektarisch geweld tegen soennieten. Hij verwijst naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de sjiiitische milities veel macht hebben in de Iraakse hoofdstad en dat de sjiiitische milities straffeloos kunnen optreden, alsook naar het hoger aangehaalde interview met de eerste minister van Irak, die verklaarde dat een 100-tal milities handelen in naam van Al Hashed Al Shaabi, doch dit in wezen criminelen zijn die sektarisch geweld plegen. Verzoeker besluit uit dit alles dat hij in de absolute onmogelijkheid is om de bescherming van zijn land van herkomst in te roepen daar de Iraakse autoriteiten niet in staat zijn om adequaat op te treden en individuen bescherming te bieden. Zijn vrees is dus niet alleen subjectief gegrond, doch tevens objectief te verantwoorden, aldus nog verzoeker.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, benadrukt verzoeker vooreerst dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, noch aan het feit dat hij afkomstig is uit Bagdad, Irak. Verzoeker wijst er vervolgens op dat tot begin september 2015 kandidaat-vluchtelingen die geboren en getogen waren in Bagdad steevast de subsidiaire beschermingsstatus kregen toegekend omdat geoordeeld werd dat er in Bagdad een reëel risico bestond van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Op 3 september 2015 heeft het Commissariaat-generaal beslist om de beslissingen met betrekking tot asielzoekers van Bagdad en omstreken te bevriezen met het oog op een bijkomend onderzoek van de actuele veiligheidssituatie en op 14 oktober 2015 werd geoordeeld dat asielzoekers niet langer de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend louter omwille van hun herkomst uit Bagdad. Verzoeker betoogt dat uit de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 echter blijkt dat de actuele veiligheidssituatie niet in

gunstige zin gewijzigd is ten opzichte van augustus 2015 en dat de burgers effectief doelwit zijn van het geweld. Verzoeker meent dan ook dat de wijziging van het beleid niet te verantwoorden is. Immers, hoe kan het Commissariaat-generaal per 14 oktober 2015 beslissen dat de actuele veiligheidssituatie niet meer als willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet kan beschouwd worden, indien uit objectieve gegevens blijkt dat de aanslagen en het aantal burgerslachtoffers (doden en gewonden) constant is gebleven. De plotse koerswijziging is naar mening van verzoeker wellicht eerder te verklaren door de grote getale Iraakse vluchtelingen die sinds augustus 2015 naar ons land vluchtten én de politieke visie dat de “quota” voor Iraakse vluchtelingen bereikt is. Hij wijst in dit verband naar de ontradingscampagne door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van Iraakse asielzoekers, ten gevolge waarvan meerdere Iraakse asielzoekers hun hoop op een positieve beslissing hebben verloren en vrijwillig zijn teruggekeerd naar Bagdad. Verzoeker laat in dit verband gelden “(...) *Iedere asielzoeker heeft echter zijn eigen persoonlijke reden om enerzijds asiel aan te vragen en anderzijds afstand te doen van hun asielaanvraag. In het administratief dossier van verweerster is geen informatie met betrekking tot deze redenen van afstand van asielaanvraag terug te vinden. Waarom zijn de Iraakse asielzoekers vrijwillig teruggekeerd? Omdat ze hun familie misten en omdat ze geen hoop op een positieve beslissing meer hadden? Omdat ze een andere oplossing tot veilig leven zouden zoeken? Omdat ze in de nabijheid van een ziek familielid wilden zijn? Omdat ze gewoon met de vluchtelingenstroom zijn meegekomen zonder een echte reden voor hun vlucht? Omdat ze zelf tot de milities behoren die gewoon even Europa wilden bezoeken? Zonder informatie over de persoonlijke redenen van de vrijwillige terugkeerders, kan niet aanvaard worden dat dit ‘een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffers te zijn van willekeurig geweld.’*” Verzoeker betoogt dat de politiek reeds op 22 september 2015 een beslissing had genomen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moest volgen. Ondanks het feit dat werd vastgesteld dat het aantal burgerslachtoffers in 2015 constant is gebleven, moest het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen ten aanzien van Iraakse asielzoekers afkomstig uit Bagdad anders motiveren in die zin dat er geen bescherming meer geboden wordt op grond van het nog steeds aanhoudende willekeurig geweld. Verzoeker stelt de vraag of er voor een wijziging in het asielbeleid geen ware wijziging in de veiligheidssituatie noodzakelijk is. Ook het argument dat ‘*het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico’s, niet is stilgevallen*’ kan volgens verzoeker de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet ondersteunen. Uit de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 31 maart 2016 blijkt immers dat ‘*zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007 het openbare leven in de stad niet stil (viel)*’ (pagina 23). Tot slot tracht verzoeker aan de hand van de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift aan te tonen dat Bagdad de gevaarlijkste stad van Irak is, dat in de Iraakse hoofdstad de meeste burgerslachtoffers vallen en dat er dagelijks gewonden en/of doden vallen bij daden van terreur, sektarisch geweld, criminele daden, ...

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een vertaling van een interview met de eerste minister van Irak dd. 26 mei 2016, het document “*Group 22 - Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes*” van Bundesamt für Migration und Flüchtlinge dd. 7 september 2015, het document “*Group 22 - Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes*” van Bundesamt für Migration und Flüchtlinge dd. 5 oktober 2015, het document “*Gruppe 22 – Informationszentrum Asyl und Migration, Briefing Notes*” van Bundesamt für Migration und Flüchtlinge dd. 2 november 2015; het document “*Second report of the Secretary-General pursuant to paragraph 7 of resolution 2233 (2015)*” van Security Council of the United Nations dd. 26 januari 2016 en een uittreksel uit “*Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq: 1 May – 31 October 2015*” van Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights et UNAMI dd. 5 januari 2016.

2.3.2. Op 27 september 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016, het document “*Irak – Vrijwillige terugkeer*” en het document “*Musings on Iraq, Security in Iraq, Aug 8-14, 2016*” van 16 augustus 2016.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het niet alleen zeer onwaarschijnlijk is dat een soenniet gedwongen zou worden om mee te gaan vechten met een uitgesproken sjitische militie als Asaib Ahl al-Haq, doch zijn verklaringen daarnaast niet stroken

met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat van gedwongen rekrutering door sjiiitische milities geen sprake is, (ii) hij zelf geen idee heeft waarom de militieleden hem zouden willen rekruteren, hij wel het vermoeden heeft dat zij dit eventueel deden om wraak te nemen op zijn vader doch hij deze these niet verder kan toelichten, (iii) hij bij het invullen van de vragenlijst beweerde dat hij door hun zwarte kledij en badge wist dat de twee gewapende mannen tot één van de sjiiitische milities behoorden, terwijl hij op het Commissariaat-generaal met geen woord over deze badge repte en hij zijn eerdere verklaringen over de badge ontkende, (iv) hij bij het invullen van de vragenlijst verklaarde dat hij tegen de militieleden zei dat zijn vader in Erbil, Noord-Irak, was voor een kankerbehandeling, terwijl hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart dat zijn vader naar het buitenland ging voor een behandeling, (v) zijn verklaringen zeer summier en uiterst beknopt zijn, hij zich beperkt tot een korte reconstructie van de feiten en zijn antwoorden kort en vaak weinigzeggend blijven, terwijl van iemand die zijn land, familie en vrienden achtergelaten heeft kan verwacht worden dat hij spontaan, doorleefd en met zin voor detail kan vertellen over de problemen die de aanleiding vormden voor zijn vertrek, (vi) hij verklaarde dat de militieleden in september 2015 nogmaals langsgekomen waren bij zijn moeder in Bagdad om naar hem te vragen, doch hij en zijn familie, op deze éénmalige gebeurtenis na, sinds zijn vertrek uit Irak verder niets meer hoorden van de personen die hem bedreigden, en hij bovendien zelf aanhaalde dat de militieleden hem enkel en alleen gevraagd hadden om mee te gaan vechten, dat ze nooit verdere stappen zouden ondernomen hebben, dat hij zelf niet weet of hij persoonlijk gevisieerd wordt en dat hij ook geen inschatting kan maken van wat er met hem zou gebeuren bij een eventuele terugkeer naar Irak, (vii) de door hem voorgelegde documenten enkel zijn identiteit, nationaliteit en studies aantonen, elementen welke niet in twijfel worden getrokken en (viii) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 18 mei 2016 (CG nr. 1520407), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat volgt. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, zoals blijkt uit wat volgt, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Hij slaagt er immers niet in een gegronde vrees voor de sjiitische militie Asaib Ahl al-Haqq aannemelijk te maken.

2.7.1. Zo tart het naar het oordeel van de Raad iedere verbeelding dat een sjiitische militie als Asaib Ahl al-Haqq verzoeker, die soenniet is, verplicht zou hebben willen rekruteren om hun rangen te versterken en mee met hen te gaan vechten. Reeds tijdens het gehoor trachtte verzoeker deze vreemde gang van zaken te verklaren, stellende dat de militie niet wist dat hij soenniet was: ***“Waarom zou een uitgesproken sjiitische militie als AAH eigenlijk een soenniet vragen om mee met hen te gaan vechten? Zij wisten niet dat ik soenniet was, omdat mijn vader van Basra is. mensen van Basra, de meerderheid zijn sjiieten. Zij weten totaal niet dat wie soennieten zijn. Moesten zij dat weten, dan hadden ze dat al lang vermoord. Uw stamnaam A.(...)-M.(...), staat die bekend als een soennitische of sjiitische stam? Soennitisch, maar mogelijks zijn er ook sjiieten bij. Zou dat geen indicatie voor AAH geweest kunnen zijn dat u toch soenniet was? Zij wisten niet dat ik soenniet ben, als zij dat wisten gingen ze misschien meer dingen van mij vragen.”*** (administratief dossier, stuk 4, p. 14). Ook in het verzoekschrift betoogt verzoeker dat Asaib Ahl al-Haqq ervan uitging dat hij en zijn familie sjiieten waren en stelt hij dat hij vreesde dat de militie zou ontdekken dat hij soenniet is. In het verzoekschrift wordt dienaangaande gesteld *“als zij te weten komen dat verzoeker soenniet is, dan volgt er sowieso verbaal en fysiek geweld.”* (p. 4-5). Zelfs indien deze gedachtegang zou worden gevolgd, maakt verzoeker hiermee evenmin aannemelijk dat hij door Asaib Ahl al-Haqq zou zijn benaderd teneinde in Tikrit mee te gaan vechten tegen Daesch. Uit de de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt door de sjiitische milities in Bagdad. Verzoeker betwist dit gegeven niet doch betoogt dat zijn problemen moeten gekaderd worden in de context van het sektarisch geweld ten aanzien van soennieten. Verzoeker kan echter bezwaarlijk ernstig volhouden dat Asaib Ahl al-Haqq dacht dat hij sjiiet was om vervolgens de door hem voorgehouden problemen met deze militie te kaderen in het sektarisch geweld ten aanzien van soennieten. Zoals blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor en zoals uitdrukkelijk wordt bevestigd in het verzoekschrift, is er van geweld ten aanzien van zijn persoon overigens op geen enkel moment sprake geweest. Zo verklaarde hij tijdens het gehoor *“(…) Ze hadden verschillende vragen gesteld “wie ben jij, wat doe jij van studie”, zulke dingen. Ze hadden gevraagd “waarom heb jij je niet aangesloten bij al-*

Hashd?". Ik had gezegd "ik ben nog student, ik kan dat niet doen". Ze hadden mij gezegd "dat moet jij niet aantrekken voor je studie, elk persoon moet zijn plicht doen, je moet je wel aansluiten bij al-Hashd". (...) Ze hadden mij persoonlijk verschillende vragen gesteld: bv "werk jij of niet? Welke studie doe jij?". Zulke dingen. Ik had hen geantwoord. **Wat zeiden ze daarna?** Gewoon ze zijn vertrokken. (...) **Toen zij doorgingen, hebben zij toen nog iets gezegd?** Neen? **Zij zijn gewoon weggegaan?** Ja. **U verklaarde dat de twee mannen u vroegen om lid te worden, klopt dat?** Ja. **Van wat vroegen zij u lid te worden?** Ik had hen gezegd "wat bedoelen jullie daarvan, dat ik lid bij jullie moet worden?". Ze hadden mij gezegd "iedereen moet het land verdedigen en jij moet in Tikrit gaan vechten". Ik had hen gezegd "ik ben student, ik heb totaal niets te maken met zulke dingen". **Vroegen zij u dan om lid te worden van Asaib?** Ja. (...) **Toen ze u vroegen mee te gaan vechten en lid te worden, wat was uw reactie op hun vraag?** Ik had geweigerd en gezegd dat ik student ben, geen soldaat en niet bij het leger aangesloten ben. **Wat vonden zij van uw antwoord?** Ze hadden gezegd: "elk persoon moet zijn land verdedigen, iedereen moet zijn land verdedigen". (...) **U heeft geen enkel idee waarom ze u zouden vragen om mee met hen te gaan vechten?** Neen. Het enige wat ze hadden gezegd was "je moet vechten zoals iedereen, elk moet zijn land verdedigen." Ik had gezegd "ik ben nog student". (...) **Hebben ze u ooit persoonlijk echt bedreigd?** Wat bedoelt u met bedreigd? **U zei daarstraks dat ze u gevraagd hadden om lid te worden en om mee te gaan vechten, zijn ze ooit verder gegaan dan enkel die vraag te stellen?** Neen, ik kan het mij niet herinneren. **Denkt u dat u momenteel persoonlijk gevisieerd wordt?** Momenteel? **Uhu.** Ik weet het niet? **Zijn er bepaalde zaken die erop wijzen dat u momenteel wordt vervolgd, gevisieerd of dat u specifiek wordt gezocht?** Neen, niets anders. Ik heb totaal geen andere activiteiten waardoor ze mij zoeken." (administratief dossier, stuk 4, p. 10, p. 12-15 en p. 19). Ook in het verzoekschrift wordt uitdrukkelijk bevestigd dat er geen sprake was van gedwongen rekrutering, dat verzoeker enkel werd meegedeeld dat van hem mag verwacht worden dat hij zijn land verdedigt en dat hij naar Tikrit gaat om te vechten, en dat aan de vraag om mee te gaan vechten geen dreigement was gekoppeld. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, is de uitgebreide verwijzing in het verzoekschrift naar het sektarisch geweld ten aanzien van soennieten in Bagdad *in casu* dan ook niet dienstig. Dit klemt des te meer daar nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij gedurende de laatste jaren als soenniet persoonlijk concrete problemen kende. Zo verwees hij zowel tijdens het gehoor als in het verzoekschrift weliswaar naar de periode van het sektarisch geweld in 2006-2007 (administratief dossier, stuk 4, p. 6 en verzoekschrift, p. 4) doch er kan niet worden ingezien hoe deze feiten uit het verleden in zijn hoofde nog een actuele vrees voor vervolging zouden kunnen rechtvaardigen. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog opwerpt dat hij op school werd genegeerd omdat hij soenniet was, kan de Raad slechts vaststellen dat deze bewering niet de minste steun vindt in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en waar hij op geen enkel ogenblik gewag maakte van problemen op school. Hoe dan ook kunnen deze in het verzoekschrift aangehaalde problemen bezwaarlijk voldoende zwaarwichtig worden geacht om te worden gekwalificeerd als een systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Voor het overige bracht verzoeker noch tijdens zijn gehoren, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor waaruit kan blijken dat hij als soenniet een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Bagdad. Hij verwees tijdens het gehoor slechts naar de algemene veiligheidssituatie en verklaarde uitdrukkelijk "**Zijn er nog andere redenen waarom u uw land heeft verlaten buiten wat u vandaag gezegd heeft?** Neen. **Hebt u voor eender welke reden ooit problemen gehad met andere personen in Irak?** Neen? **Hebt u voor eender welke reden ooit problemen gehad met de Iraakse autoriteiten?** Neen. (...) **Heeft u alle problemen verteld die hebben aanleiding gegeven tot uw vertrek?** Ja. **Heeft u nog iets toe te voegen?** Neen." (administratief dossier, stuk 4, p. 6 en p. 19-20). Waar verzoeker er in het verzoekschrift in dit verband nog op wijst dat het sektarisch geweld ten aanzien van soennieten in Bagdad niet kan ontkend worden, dat de sjiitische milities niet terugdeinzen voor sektarisch geweld tegen soennieten, dat de sjiitische milities veel macht hebben in de Iraakse hoofdstad, dat zij straffeloos kunnen optreden en dat ook een 100-tal milities, die handelen in naam van Al Hashed Al Shaabi doch die in wezen criminelen zijn, zich schuldig maken aan sektarisch geweld ten aanzien van soennieten, zoals moet blijken uit een interview met de eerste minister van Irak, waarvan een vertaling als bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd, verwijst de Raad naar hetgeen wordt uiteengezet onder punt 2.8.2.. Hoewel uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat soennieten in Bagdad inderdaad een verhoogd risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van bepaalde gewelddaden, kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat het loutere gegeven soenniet te zijn in Bagdad aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.7.2. Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten dat de door verzoeker aangebrachte feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas ongeloofwaardig zijn. Met het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en

ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, slaagt verzoeker er niet in de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Behoudens zijn ongelooftwaardig bevonden asieltmotieven bracht verzoeker doorheen zijn gehoren voor het overige geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker toont dan ook op generlei wijze aan dat hij in Irak om welke redenen dan ook en door wie dan ook persoonlijk werd/wordt gevisieerd met het oog op vervolging. De argumentatie dat hij in de absolute onmogelijkheid is om de bescherming van zijn land van herkomst in te roepen is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.7.3. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw documenten tonen enkel uw identiteit, nationaliteit en studies aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.”*

2.7.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asieltrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asieltmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asieltzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reël risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reël risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door geciteerde en bijgebrachte, de door verweerder neergelegde als de in het administratief dossier opgenomen (map ‘landeninformatie’) informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op

openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiiten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal

factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Iraakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Iraakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Iraakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers betoog in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

2.8.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS